

Κωνσταντίνος: Ο πρώτος και ο έσχατος!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο μήνας Μάϊος είναι ο μήνας του χρόνου που περικλείει μέσα του την αρχή και το τέλος μίας αυτοκρατορίας, την ίδρυση και την πτώση της ωραιότερης, πλουσιότερης και λαμπρότερης πόλης που υπήρξε ποτέ στον κόσμο. Μιας πόλης που ονομάστηκε από τους ταξιδιώτες που θαμπώθηκαν από τη δόξα και την ομορφιά της, Πόλη των πόλεων. Μιας πόλης που ξεπέρασε σε δύναμη τη θρυλική Βαβυλώνα, σε πολυτέλεια την παραμυθένια Βαγδάτη, σε πλούτο τη Δαμασκό με τις χρυσές πύλες της.

Μάϊο (11 Μαΐου του 330) έγιναν τα εγκαίνιά της. Μάϊο (21 Μαΐου του 337)

«εκοιμήθη εν Κυρίω» ο πρώτος βασιλιάς και ιδρυτής της, Μάϊο πέθανε, παίρνοντας μαζί της στο θάνατο και στο θρόνο τον τελευταίο βασιλιά της, οχτώ μέρες μετά τη γιορτή του που ήταν και η γιορτή του πρώτου βασιλιά της.

Χίλια εκατόν είκοσι τρία γήινα χρόνια μετά από τη χρονιά που ο πρώτος και μεγάλος άγιος βασιλιάς Κωνσταντίνος έδωσε ζωή στην Πόλη του, άφησε το θρόνο του -που κέρδισε με το παραπάνω- στην αιωνιότητα και κατέβηκε να συμπαρασταθεί στον συνονόμάτο του βασιλιά και να τον βοηθήσει να μην παραδώσει την Πόλη τους, όσο είχε ακόμα αναπνοή στο σώμα του. Κατέβηκε για να τον πάρει μαζί του προτού «οι βάρβαροι διαβούν». Κατέβηκε για να γίνει εκείνος μεσίτης στο Θεό για τις αμαρτίες του τελευταίου συνονόματου βασιλιά της Πόλης που είχε το όνομα και των δύο τους. Γιατί, εκτός από το όνομα, είχαν οι δύο τους και πολλά άλλα κοινά γνωρίσματα.

Πρώτα-πρώτα, έζησαν και οι δύο σε παρόμοιες εποχές. Σε εποχές που σήμαιναν ένα τέλος και μία αρχή. Ο πρώτος έζησε στην εποχή που η παντοδύναμη αυτοκρατορία της Ρώμης έπρεπε να πέσει. Γιατί είχε έρθει η ώρα της να πέσει. Γιατί το ήθελε να πέσει. Γιατί είχε κουραστεί να πολεμάει βαρβάρους και είχε αφεθεί να εξομοιωθεί με αυτούς. Γιατί είχε ξεχάσει τις αρετές που την είχαν κάνει μεγάλη και ισχυρή και είχε αφήσει την αδικία και το χυμένο αθώο αίμα να γίνει ο βρόχος που θα έφερνε το τέλος. Γιατί είχε αφήσει τους πατρογονικούς θεούς της για να φέρει ξένους σκοτεινούς και άγριους βαρβαρικούς θεούς, αγνοώντας και σταυρώνοντας τον Θεό που έγινε άνθρωπος.

Τότε, βρέθηκε ένας νεαρός με ένα παράξενο όνομα που πρώτος αυτός πήρε, ένας νεαρός που μεγάλωσε με την απειλή της δολοφονίας του να σκιάζει όλες τις μέρες της ζωής του. Κι αυτός ο αφανής και άπειρος και κυνηγημένος νεαρός αρνήθηκε να συμπράξει με το θάνατο της εποχής του και άνοιξε το νου και την ψυχή του στο μόνο θάνατο που έφερε την Ανάσταση στο ανθρώπινο γένος. Γι' αυτό και μπόρεσε κι εκείνος, από το θάνατο του κόσμου του, να χτίσει την ανάσταση ενός νέου κόσμου. Και, από την πτώση της Παλαιάς Ρώμης, έδωσε στον κόσμο τη γέννηση της Νέας Ρώμης.

Χίλια εκατόν είκοσι τρία χρόνια μετά, κι αφού είχαν υπάρξει άλλοι δέκα συνονόματοι βασιλιάδες μεταξύ τους -ο καθένας με τα λάθη του, ο καθένας με τις αμαρτίες του- ήρθε να καθήσει στο θρόνο του πρώτου ο πρώτος μετά τους δέκα, ο ενδέκατος Κωνσταντίνος. Ήρθε κι αυτός σε μία εποχή που σήμαινε ένα τέλος και μία αρχή. Ήρθε την ώρα που η Νέα Ρώμη είχε γεράσει κι αυτή σαν την παλαιά και έπρεπε να πέσει. Γιατί είχε έρθει η ώρα της να πέσει. Γιατί το ήθελε να πέσει. Γιατί είχε κουραστεί να πολεμάει βαρβάρους και είχε αφεθεί να εξομοιωθεί με αυτούς. Γιατί είχε ξεχάσει τον πρώτο βασιλιά που την έχτισε και τις αρετές που της

έδωσε. Γιατί είχε αρνηθεί το Θεό που την κράτησε και την έκανε μεγάλη. Γιατί, στη θέση των αγίων βασιλιάδων, έθρεψε προδότες σαν τον Αλέξιο που άνοιξε τη θύρα στους Σταυροφόρους για να κερδίσει το θρόνο του πατέρα του, κι αντί να πάρει το θρόνο παρέδωσε την Πόλη που δεν του ανήκε, δεν ήταν δική του να τη δώσει, στους βαρβάρους που την κατασπάραξαν, τη βίασαν, τη λεηλάτησαν με τέτοιο μίσος, που θύμιζε τον αφανισμό της Τροίας!

Σε αυτούς τους καιρούς ήρθε ο τελευταίος, μετά τον πρώτο, βασιλιάς Κωνσταντίνος. Κι αυτός κυνηγημένος από εχθρούς και «φίλους» όπως ο πρώτος, κι αυτός μεγάλος για τους μικρούς που τον περιστοιχίζαν, κι αυτός έχοντας μητέρα μία Ελένη, που η αγιότητά της τον σκέπαζε και τον βοηθούσε χωρίς να φαίνεται.

Είχε κι αυτός πολλά κοινά στοιχεία στο χαρακτήρα του με τον πρώτο. Είχε κοινή την ευφυΐα, την ικανότητα να βλέπει μακριά, την γενναιότητα να πέφτει πρώτος στη μάχη χωρίς να νοιάζεται για τον εαυτό του. Θα μπορούσε να γίνει κι αυτός ο πρώτος για μία νέα γενεά. Δεν έγινε όμως. Γιατί, αντίθετα από τον πρώτο, έκανε το λάθος να μην ανοίξει το νου και την καρδιά του στο μόνο Θάνατο που φέρνει την ανάσταση. Επηρεασμένος μάλλον από τις απόψεις του μεγάλου του αδερφού - μέ το μόνο που τον έδενε αμοιβαία εκτίμηση και αγάπη και τον οποίο διαδέχτηκε - έστρεψε την ελπίδα του στους λαούς που μόνο κακό είχαν κάνει στην αυτοκρατορία. Δείχνοντας την ίδια αφροσύνη με τον Αλέξιο, νόμισε ότι η Δύση θα θεωρήσει υποχρέωσή της να βοηθήσει τους χριστιανούς που κινδύνευαν από τους αλλόθρησκους βαρβάρους. Και έφερε στην Αγία Σοφία σαν λειτουργούς, αυτούς που δεν είχαν διστάσει λίγα χρόνια πριν να βεβηλώσουν την χρυσή Αγία Τράπεζα - τον τόπο που είχαν λειτουργήσει τόσοι και τόσοι άγιοι - με όργια που ανατριχιάζει κανείς να τα διαβάσει και μετά να τεμαχίσουν το χρυσό της για να τον πάρουν λάφυρο στις πατρίδες τους, που δεν είχαν δει ούτε στα πιο τρελά όνειρά τους τέτοιο πλούτο...

Είναι να απορεί κανείς πως άντεξε η τόσο αγαθή και γενναία καρδιά του να ελπίσει σ' αυτούς που κατέστρεψαν και βεβήλωσαν τους τάφους των παλιών βασιλιάδων της αυτοκρατορίας του, ακόμη και τον τάφο του πρώτου Κωνσταντίνου και της μητέρας του, στο ναό των Αγίων Αποστόλων. Αυτούς που ξέθαψαν τον μεγάλο πολεμιστή και βασιλιά, τον Βασίλειο - αυτόν που ζήτησε να ταφεί στο Έβδομο αντί για τους Αγίους Αποστόλους, για να ακούει και από τον τάφο του το βήμα των στρατών που έκαναν παρελάσεις και γυμνάσια, αυτού που τον έτρεμαν και νεκροί οι εχθροί του - και έβαλαν στο στόμα του σκελετού του ένα καλάμι σαν ψεύτικη φλογέρα για να τον εμπαΐξουν.

Είναι δυνατόν ο ευφυής και δυνατός νους του να μην υποψιαζόταν ότι το βαθύ και καταλυτικό μίσος και ο φθόνος των λαών της Δύσης δεν μαλακώνουν με τίποτα

και να ελπίζει κάτι καλό από αυτούς; Δεν κατάλαβε ότι δεν ήταν τυχαίο το ότι ο πρώτος άγιος Κωνσταντίνος, παρ' όλο που στέφθηκε στο York της Βρετανίας, στράφηκε στην Ανατολή και δεν ήθελε ούτε για επίσκεψη να πάει στη Ρώμη! Δεν είδε ότι, μπορεί η Δύση να κυνήγησε και να εξόντωσε τους λύκους από τα δάση της και τα βουνά της -στις μέρες μας έφτιαξαν τεράστιους αυτοκινητόδρομους εκεί που κάποτε κυνηγούσαν οι λύκοι- έχουν πάρει όμως οι ίδιοι μέχρι και σήμερα τη θέση των λύκων, δείχνοντας την ίδια αρπαχτικότητα και αγριότητα και την αδίσταχτη έλλειψη ελέους.

Πάντως, όπως και να έχουν τα πράγματα, όποια λάθη κι αν έκανε, δεν ντρόπιασε ο τελευταίος βασιλιάς το όνομα του πρώτου. Στο τέλος έμειναν οι ομοιότητες, όχι οι διαφορές. Γι' αυτό μπορούμε να επαναλάβουμε κι εμείς μαζί με τον Καρυωτάκη:

...κι έπεσεν χάμου ο Τρανός! Θρηνήστε το χαμό του

Μα μή! Σε τέτοιο θάνατο ο θρήνος δεν ταιριάζει!

Νινέττα Βολουδάκη

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Τεύχος 141

Μάιος 2014

Για σχόλια: **ninetta1blogspot.com**